

Postforsendelser, Pakker og Breve. Der er aarlig udkommet Sager, som decideret veie over 25 Qvint, jeg vil nævne en, der har stor Betydning for vort Land, det er Statstalerenderen; den udkommer een Gang om Aaret og veier over 25 Qvint. Der udkommer Aarbøger af forskjellig Art fra videnskabelige Instituter, som veie over 25 Qvint. Men der er desuden det at bemærke derved, at der kun er Tale om Tidsskrifter, der hidtil have bestaaet; men jeg veed ikke, hvorfor der ikke skulde kunne udkomme et Fjerdingaarskrift, eller et Maanedsskrift, der havde et saadant Omfang, som Revue des deux mondes, der jo veier over 25 Qvint, og det vilde derved være udelukket fra Forsendelse, hvortil der ingen Grund er. Men ved Siden af denne Indskrænkning have Motiverne mærkvaerdigt nok med overmaade stor Redebonhed ladet Noget gjælde for Tidender og Tidsskrifter, som umuligt kan gjælde derfor. Der staaer nemlig i Motiverne (Tillæg A. Sp. 1449), at Postvæsenet skal paatage sig Forsendelser af et hvilket som helst Værk, der udgives succesfult i mindre Hefter. Men det troer jeg rigtig nok vil være meget uheldigt, om Postvæsenet vilde begynde at agere Boghandler eller Subscribersamlere; en Bog, der udkommer i Hefter, er ikke noget Tidsskrift. Det Eiendommelige er netop det Periodiske, Periodiciteten; men ethvert Værk, som er sluttet med 10—12 Hefter, selv om det udkommer maanedsvis, er ingen Tidende; det er kun et Værk, som er udgivet i Dele for at være lettere tilgængeligt, eller hvad Grunden nu kan være. Jeg troer ikke, at Postvæsenet skal indlade sig paa at være Expeditour for Boghandelen paa denne Maade, hvorimod Postvæsenet kan gjøre Boghandelen store Tjenester ad andre Veie; Postcontoirerne skulle ikke indlade sig paa at opkræve Betalingen og distribuere Hefter af Bøger og den Slags Ting. Hvis vi komme til den Forandring, som Finantsministeren har foreslaaet, men som jeg haaber, at dette Thing vil gjøre sit Bedste for at faae fjernet, saa vilde vi komme i Forlegenhed med Hensyn til Sverrig og Norge, med hvilke vi hidtil have haft, om ikke en Convention, saa dog en Aftale om Avisforsendelser, som

jeg troer det vil være stor Skade at see afbrudt. For Diebliftet kan man fra Christiania til Tromsø holde de danske Aviser til samme Priis som paa et hvilket som helst Sted i Danmark, og det er et af de Skridt for et bedre Samkvem mellem de nordiske Riger, som alle maae være enige om at anbefale; ligesom ogsaa Sverrigs og Norges Aviser kunne holdes til samme Priis her som i deres eget Fædreland. Men dersom der nu træffes den Forandring, der er foreslaaet, hvorledes vilde saa de svenske og norske Blade komme ind under den Regel, man her har foreskrevet? Skulle de gamle Forhold blive bestaaende? (Finantsministeren: Ja.) De gamle Forhold vilde blive bestaaende, siger Finantsministeren, og jeg talter ham derfor; men vil det dog ikke være en forfærdelig Urimelighed og Ubillighed, at f. Ex. en i Kolding udgiven Avis skal kunne holdes i Tromsø til en billigere Priis, end den samme Avis vil koste, ja, lad mig sige f. Ex. i Fredericia. Det vil dog aabenbart være forkeert. Hvis det gamle Forhold skal blive bestaaende mellem Danmark og Sverrig-Norge, maa Finantsministeren ogsaa lade det blive bestaaende herhjemme. Skal det forandres, er det en yderligere Følge af den illiberal Retning, som Finantsministeren her har indladt sig paa, at en Tilnærmelse til Sverrig-Norge forstyrres. Ligeledes seer jeg ikke ret, hvorledes den indenlandske Porto fremtidig vil blive opkrævet for fremmede Blade; men det er et underordnet Forhold, som jeg ikke skal indlade mig vidtløftigere paa. — Jeg beder undskyldte, at jeg har været saa omstændelig med Hensyn til denne hele Sag; navnlig Afsnittet om Tidsskrifter og Aviser tillægger jeg stor Betydning for Samfundet, og jeg troer, at der er al Dypfordring for Folkethinget til at gjøre sit Bedste for at faae den nuværende Finantsminister til ikke at være mindre liberal imod Pressen, end Greb Spionnet var i 1851.

Bregendahl: Skjøndt jeg har nogle Bemærkninger at gjøre ved det foreliggende Lovforslag, kan jeg dog ikke Andet end ganske dele den Anerkjendelse, som af adskillige ærede Talere blev udtalt til den ærede Finantsmi-